

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΙΡΗ ΒΑΡΚΑ

Υπό CHARLS FOLEY

Έχεινο το άπόγευμα σηκώθηκε τέτοια κακοκαιρία, που σκέφθηκαν να αναβάλω για άλλη ημέρα την άλιευτική έκδρομή, που είχε άπορασάει να κάνει, πώς άπό τό νησιά του ποταμού... Μά σάλλογιστηκα έπειτα τόν Πετρού, τόν καλό ψαρά, που τού είχα δώσει ραντεβού και μ' έπεριμενε. Θά έχανε ο φτωχός τό μεροδούλι του.

Κατέβηκα στην άρροποταμιά και τόν βρήκα να με περιμένει.

— Αί ! πώς τά πές, Πετρού ;

— "Ω ! έγω καλά είμαι, κύριε. 'Η μικρούλα μου όμως, δέν είνε τό φτωχο καλά ! Είνε δυό βδομάδες τώρα, που λυώνει στό κρεβάτι του.Κι' αυτά τό σύννεφα και ή ύγρασία τήν σκιντώνουν... Δέν άνοιγει πια τό στόμα της, παρά μόνον για να βήξει. Τό προσώπιά της, θαρρείς πως βλέπετε μαμιά Πανογιτίσα, είνε άφανισμένο άπό τούς πόνους που τραβή, τά ματάκια της φαίνονται λυπημένα, σάν να σου ζητάν βοήθεια, και σου σκίζουν τήν καρδιά !...

— Νά σου πώ, Πετρού ! άν έχης άνάγκη, μείνε !...

— "Ω ! όχι κύριε. Κάθονται πάντα στό πλάγι της ή μητέρα της, κι' ή θεία της. 'Εγώ σάν είμαι εκεί, έμπόδιο τούς γίνομαι. Κοπάστε μέσα, κύριε !...

'Εκόθισα πίσω στην βάρκα και ο Πετρούς κραβούσε τά κοινιά. Φόθασα σε μιά κλίση τού ποταμού. Εκεί δέ φυσούσε και πολύ, και ή όμίχλη δέν ήταν και πολύ πυκνή.

— Δέν θά καθαρίση ο ουρανός παρά με τό φεγγάρι, μου είπαν ο Πετρούς, και έδωσε τήν βάρκα του, στη ρίζα ενός δέντρου, που έσπερε μέσα στό νερό.

Ρίξαμε τής «πετονιάς» μας και έπεριμέναμε.

Καμιά φορά ή όμίχλη έσοχίζότανε και βλέπαμε άπέναντι τις λευκές στη γραμμή, να τις κινάει ο άέρας και να σείει τά άγγυροφάλλα τους: έπειτα πάλι τό σκέπασε ή όμίχλη και πια τίποτε δέν βλέπαμε. 'Η όμίχλη έπόκινονε σάν να άχνίζει άπό τήν μιά άκρη ως τήν άλλη, ο πλατύς ο ποταμός.

Μιά μελαγχολία μές έπισσε βαριά. Σιωπή μεγάλη ξεπλωνόταν γύρω μας, και ένα θαμπό φώς έπνιγε τήν καρδιά μας. Και μέσα στην άπειρη έκταση τού μαύρου νερού και τής γαρίτσας όμίχλης, ασθανθήκαμε τόσο μικρό τόν έαυτό μας, τόσο μακριά άπό τόν κόσμο, σάν βυθισμένους ο' ένα μιστηριάδες και άλλόκοκο δυεριο κακό !...

'Εξαφνα άναστενάξει ο Πετρούς; και ψιθυρίζει, με μιά άτονχη και ύπόκωφη φωνή.

— "Α κύριε ! Κιττάξτε εκεί πέρα... πολύ μακριά... ένα άσπρο πράγμα που περνάει !...

— Πού, Πετρού ;... Δέν διακρίνω τίποτα !

Προπάθησα να ιδω, αλλά ή όμίχλη ήτανε πυκνή.

— Τώρα πέρασε πλέον !... μου είπεν ο Πετρούς, με μιά φωνή, που τήν έπνιγε ή συγκίνησις. Δόστε μου τό κονιά σας, κύριε, να σταθώ λίγο ή καρδιά μου !...

Τού έδωκα τό παγοτύρι τού κονιάκι. 'Ηταν όχηρός και σκούπιζε τό μέταπό του, σάν να ιδρωσε ιδρώτα κρύο !...

— Θέλωσε κάτι να μου πη ;

— Μου φάνηκε πώς είδα...

'Αλλά εξαφνικά σταμάτησε και πρόσθεσε :

— Καλλίτερα να μη μιλώ γι' αυτό !... Αιτός ο άφορισμένος ο καιρός και ή βύσσα που με τρώει για τό κορίτσι μου, με κάνουν να ονειροδομαι στά καλά καθούμια !

Και γύρισε τ'ό βλέμμα του, προς τό φελλό τής πετονιάς; για να γλυτώση άπό άλλες ερωτήσεις μου.

II

Πέρασαν ακόμη κάμποσες ώρες θλιβερές.

'Ο άέρας είχε κοπάσει έντελώς και ή νύχτα έσπερε γεμίζοντάς τα όλα με μιά άόρητη μελαγχολία.—Και πάλι σιωπή. Μόνον μέσα στη σιγή ήχοισε σάν ν' άσθμαινε ο πλαταγισμός τού ρεύματος τού ποταμού που χτυπούσε άπάνω στη βάρκα, και έτριζε, όμοιο με άικαγή ψυχοραγώνους, τό τρώξιμο τής άλυσσίδας, που είχαμε δώσει τή βάρκα μας άπό τήν έξω...'

'Όλα αυτά με πειράζανε στά νεύρα. 'Εσκέφθηκα να φύγω και όμως μιά άόριστος προαίτησις και προσδοκία, ότι κάτι παράδεινο θά με; συμβή, μ' έέκαναν να αναβάλω άπό στιγμή σε στιγμή τήν άναχώρησι.

'Εξαφνα άναυτισσομαι.

'Ο Πετρούς με είχεν άπρίξει άπό τό μπράτσο, μ' έσφιγγε δυνατά και κάτι μουρμουρίζοντας; μου έδειχνε ένα σημείο, κοντά στό νησί και έφέλλιζε με τρομο :

— "Α, τήν άφορισμένη !... 'Εκεί στην άκρη τού νησιού, τήν βλέπετε αυτή τή φραγή τήν άσπρη βάρκα !... Μιά φούσγι, μιά γυρίσει κατά δω... Φύγει γύρω... Ας και κάτι ζητεί να εδρη !... Νά τό κατάλαβε τώρα πώς τήν είλαμε και πάει να κρυφθί πώς άπό τις λιές !... Α ! τήν άφορισμένη !... Περιμένα να νυχτώση για να βγάλλη στη στεριά τό χέρι !...

Γύρισα προς εκεί που μούδειχνε ο Πετρούς.

Και μέσα άπό τούς παρμένους όγκους; τής όμίχλης, που άγογινούτσουσαν πάνω άπό τό μαύρο νερό, μου φάνηκε πώς είδα πράγματι, μιά άσπρη βάρκα, χωρίς έπιβίτη, με γυρίση γύρω της, και άλλως να τήν φέρνη τό ρεύμα προς τήν παραλία και άλλως να

φεύγη άπό αυτή, ως που στο τέλος χάθηκε μέσ' στις λιές και τά καλύματα...

'Ο Πετρούς; μούσφιγγε πάντοτε τό χέρι με ασπασμούς και ήταν τό χέρι του τόσο παγωμένο, που άισθανόμουνα τήν ψύχρα του, ως μέσα στό κορμί μου, άν και δέν ήμουνα ντυμένος άλαφρά... Πελιδόνος, με μάτια γυρολμένα σάν τρελλός, ντυμώοριζε και έτριζε τά δόντια του.

— Τήν γνωρίζω ! ναι, αυτή είνε !... Αυτή είνε ή βάρκα, που κουβαλά τόν Χάρο !... 'Ηρθε σάν πέθανε ο πατέρας μου !... 'Ηρθε πάλιν όταν πέθανε ή μάνα μου !... Τώρα για ποιόν έρχεται ;... 'Ας γυρίσομε, κύριε ! 'Ας γυρίσομε γρήγορα !... Φοβούμαι πολύ για τό κορίτσι μου !...

Και χωρίς να περιμένη να δώσω τήν συγκατάθεσί μου, έβυσε τήν άλυσσίδα άπό τό κούτσουρο και τραβώντας δυνατές κοινιές, πλησίασε εις τό νησί.

'Ησυχία και σιγή. Φύλλο δέν ένεινετο...

Ζεστομάεος άπό τό δυνατό κουτί, ο κακομοίρης ο Πετρούς, συνήλαδε κάπως και άρχισα να τόν συμβουλεύω :

— Πώς; σ'ό που είσαι ο καλλίτερος κι πια άφοβος άπό τούς ψαράδες, κάθεται και προσέχει εις τά παραμύθια ! Παράδεινο σου φαίνεται, να γυρίση μιά όρημη βάρκα στό ποτάμι ;... Θά ήτανε δεμένη πίσω άπό κανένα πλοιο, έσπασε τό σχοινί της, άπό τόν δυνατό άέρα, και πάει τάχα όπου τήν σπράχνει τό ρέμμα και ο άνεμος. Τι φουσιώτερο, άπό αυτό ;...

— 'Η βάρκα, κύριε, πήγαινε νύκτρα άπό τό ρεύμα. Αυτό ούτε φυσικό είνε, ούτε συνηθισμένο !...

— Θά τήν έσπράχνεν ο άνεμος.

— 'Ο άέρας έπισσε, κύριε, και δέν φουσιά πλέον δυνατά. 'Επειτα αυτή ή βάρκα φαίνεται κάθε άλλο, παρά βάρκα που τήν έχασε κανένα πλοιο.

Είνε μέσα κάποιος, που δέν ήμπορεί ά ν θ ρ ώ που μάτι να τόν διακρίνη. Και αυτός τήν όδιγγεί τήν βάρκα όπως θέλειακιδπου θέλει, χωρίς κοινιά και χωρίς τιμόνι... Πούθε έρχεται ;... Πού ηγαίνε; ;... αυτό κανείς δέν ήμπορεί να τό εΐξευρη...

— Θαρρώ πώς τό κονιά σε κάνει να βλέπης άλλα άντ' άλλων. Τό παγοτύρι άδειασε !...

— 'Ισως. 'Ο θεός να δώση να είνε όπως έλόγου σου, τό λές !... 'Ησυχ όμως τότε μόνον θά με δίητε, όταν γυρίσω σπίτι μου και δέν βρω χειρότερα τό κορίτσι μου, άπό ότι τ' άφηκα τό κρηί !. Για τούτο θά σάς παρακαλέσω, κύριε άν δέν βιάζεσθε πολύ, πριν άς πάω στό ξενοδοχείο σας, να σταματήσω τή βάρκα μου, εδω σιμά, να πεταχτώ έως τό σπίτι μου, να ιδω τι γίνεται εκεί !...

'Εδωσα τήν συγκατάθεσί μου μ' ένα νεύμα, αλλά και να μη τήν είδιδα ή βάρκα είχε πάσει κι' άλλας στό νησί.

'Ο Πετρούς; κήδησε, έδωσε τήν βάρκα και μου έτεινε τό χέρι να με βοηθήση να άποβιασθώ κι' έγώ.

— Μη φροντίζεις, για μένα, τού είπα. Πήγαινε γρήγορα σου και έγω θά

Στην άπειρη έκταση τού μαύρου νερού.

περιμένο.

III

Έπειθ' ο Πετρής άργοϋσε να γυρίση, από άνυπομονησία πήδησε έξω και έγω και με δυσκολία μεγάλη κατόρθωσα ν' άνερωθην κορυφή της όχθης.

Γυρίσας τότε και μύτασα τον ποταμό. Η όμίχλη είχε καθαρώσει, κάτω από το φώς της οσλήνης το νερό του ποταμού γαλάιζε σαν άπέραντος καθρέπτης, την κακοκαιρία της ήμερας, την παλαβή άέρα και την πάχνη, είχε διαδεχθεί μία μεγάλη ηνγημία, μία έσπερα χλιαρή, γεμάτη ρεμβασμούς και μαγευτική γαλήνη.

Εθαύμαζα όλα αυτά, όταν έβλεπα άνατρίγισσα. Μου φάνηκε δει εις τα ήμερα νερό του ποταμού, κάτι γλυστρούς άπάνω, άπαλά και μαλακά, και κοντά εις τις πικνές νεροϊτίες, δεικνύον κάτι άσπρο. Σκύβω και με συγκίνηση άνεγνωρίσασα λευκή βάρκα, την κατακαμένη βάρκα, ή όποια, κατά τον Πετρή, κούβαλλαν τον χάρο !...

Και ήταν έντελώς κενή. Ποιός ειδη από ποιά πνοή όθουμένη, από ποιό αντίθετο ρεύμα φερόμενη, άνέβαινε άπαλά — άπαλά, τον ποταμόν, χωρίς ν' άφήνισα της γραμμή εις τα νερά, άθόρυβα κάτω από το φώς του φεγγαριού, από άτιμους λεπτούς περικυκλωμένη.

Αφηνιδιάς σταματά, φαίνεται σαν να μήν έβλεψε που να πιάσει και έπειτα σαν να την έσπρωξε μία δύναμη ύπερφυσική, έγύρισσε προς το μέρος που στεκόντουσαν, έγγίζει στην ξηρά και μένει εκεί κολλημένη άπάνω εις την όχθη.

Άκούεται τότε ένας λεπτός, ένας φευγαλέος θόρυβος άπάνω εις την όμοια και στα χαλίκια της άκτής, σαν να έβράζει κάποιος που δεν φαίνονταν βιαστικά, άκούω έπειτα λιθαράκια να ξεκοβώνται και να πέφτουν από τον κρημνό, και έπειτα να σπκώνονται πλήσιον μου, τα χέρια, σαν κάποιος να διαβαίη.

Μιά πνοή, σαν από ύγρο και οκτεινό ύπόγειο, ένα παγετώδες ψύχος μ' έβλασε, κάτι το άόρατο και άσύλληπτο πέρασε από κοντά μου και μ' έπάγωσε τόσο πολύ, που τινάχθηκα, μ' άποστρόφη, μερικά βήματα, πίσω...

Έπειτα μ' ένα νευρικό τρόμο που μ' έπιασε, έβρεξα σαν τρελλός προς το σπινάκι του Πετρή, ώσάν γιά να κατορθώσω να φθάσω έγω προητέρα από κάποιον άλλον και να είδοποιήσω ότι κάποιος μεγάλος κίνδυνος τους έρχεται.

Άμα έφθασα έμπρός εις το παράθυρο που ήταν φωτισμένο, σταμάτησα διστακτικός και αστασιμένος. Η σκέψις ότι θ' άνησυχούσα άδικαιολογητός, τους φταχτός, μ' έκαμψε να συνέλθω και μηχανικά γύρισα πάλιν προς την όχθη. Πήριν όμως φθάσα εις την όχθη, με κατέφθασε ή θέα της κόρης του Πετρή, αυτή ίσως να ήταν, και μου έπεσε με φωνή, που την πνίγων οι λυγμοί — Σεις είστε, που με έστειλαν ό καυμένος ο Πετρήs, να σας πάω στο Ξενοδοχείο ;

— Ναι έγω... Πώς εινη ή μικρή ;

— Άχ ! Πάει !... Πάει την έχασαμε ! ο πατέρας της, καθώς έμπηξε μέσα ειχεν άφησει την πόρτα ανοιχτή. Άξερνα καταλάβω πως πώς μας έδραται από εκεί ένα μεγάλο κρύο. Άμέσως τότε ή μικρή όχησε να παλεύση στον φύλλο που πολεμάει ό άνεμος να το ξεσπάσει από το κλωστό, ένέντισσε έπειτα το κορμί της, άναστράψε μία φορά και πάει το πουλάκι μας... Ξεψύχωσε !

Βροντημένος και παραξολισμένος, δέν της είπα τίποτα ! Γύρισσα τα μάτια μου έρευνώντας την επιφάνειαν των υδάτων και όλην την έκταση του ποταμού.

Τίποτα δεν έφαινόταν άλλο από την γυαλάδα του νερού κάτω από το φεγγάρι και τους οκτεινούς γύκους των λιτών !...

Τότε έσφιξα το κεφάλι μου με τα δύο μου χέρια και διελογίζόμουν :

— Μή τυχόν 'νευρούμαι ; ... Μεταφρασις Σταμ. Σταμ.

ΚΑΙ ΤΙΣ ΤΡΕΙΣ

Κάποιος νέος ήτοκτόνησαν έσχάτως στο Βερολίνο διά περισερόφου, γιά μία πολύ περιέργη άφορμή. Ο νέος αυτός ειχε σχέσεις με μίαν οικογένειαν, παρά τη όποία διήρχετο τās έσπερας του. Στο σπίτι αυτό συναντούσε τρεις δεσποινίδας, την κόρην της οικογενείας και δύο φίλας της. Έβασα χωρίς ναμιά φανερά αίτια, ό νέος έγινε πολύ οκτεινός, πολλάκις θ' έπευπε σε βαθυτάτην μελαγχολίαν. Έρωτημένος τι έχει δεν έδινε έξήγησι της θλίβεράs καταστάσεώς του. Και καινείς δεν θά έμάντευε και μετά τον οίκτηρόν θάνατον του το μυστικό του, άν δεν άπεκαλύπτετο από μία του έπιστολήν, εύρεθείσαν μεταξύ των έγγραφων του και έβουσαν ως εξής :

«Άγαπώ και τās τρεις δεσποινίδας μετ' ίσης άγάπης, και έπειθ' μη έν Τοΰρκος μέν δύνανται να νυμφευθώ και τās τρεις όπως άποσύγγονοι δεινότερα κακί, προτιμώ να λύσω το περίελοπον τουτο ζήτημα ως ό Άλλεξανδρος τον Γόρδιον δεσμών, και γι' αυτό και αυτοκτονώ !...»

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΩΣ ΕΠΗΡΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η αίχμαλωσία του Κόμητος Γκλάιχεν. Άπό κόμης κηπουρός του Σουλτάνου. Ο φλογερός έρωτας της Σουλτανουπούλαs. Η απόδρασις των. Πρὸ του Πάπα. Η άδεια του δευτέρου γάμου. Πώς έζησαν ο κόμης με τις δυο γυναίκες του. Το άνάγλυφον.

Οι έπισκεπτόμενοι την πόλιν Έρφορτήν στην Θουριγγία, και περιοχόμενοι τα άξια θέας μνημεία της, δέν παραλείπουν να εισέλθουν και στον ναόν της Παναγίας. Μέσα στον ναόν αυτόν ύπάρχει χτισμένο στον τοίχο ένα χοιρόρειθες μωσαιακικό ανάγλυφον, το όποιον παριστάει ένα ίππότην ύψηλόσωμον, όστις βρισκείται ξεπλωμένος στη μέση δυο γυναικών.

Αν ζητήσετε από τον νεωκόρο του ναού να σας πη την ιστορία του άναγλύφου αυτού, σάς άφηνεται λεπτομερώs τα εξής :

Ο ίππότηs του άναγλύφου εινε ο κόμης του Γκλάιχεν, ό όποιος κατά τās σταυροφορίας αίχμαλωτίσθηκε στην Ίερουσαλήμ και έσώθη έμπρός στον Σουλτάνο της πόλεως, ό όποιος τον διώρισεν δουλό του και του άνέθεσε την καλλιέργεια του κήπου του. Η κόρη όμως του Σουλτάνου ειδη και άγάπησε τον ξανθόν ίππότην. Τόσον δέ παράφορος ήταν ό έρωτάs της, όστε του έπρότεινε να δραπετεύσουν μαζί. Αν γλύτωναν μετά την απόδρασι, ή Σουλτανουπούλα δεχότανε να γίνη Χριστιανή και σύζυγος αυτού. Ο κόμης ήταν νυμφευμένος. Στην Θουριγγία τον περιέμενε και ώραία σύζυγος. Τι έβρεψε να κάμψ ; Τα βάσανα όμως της σκληριάs του ήσαν τέτοια και ή έλπίδα της άνατίτρεψης της έλευθερίας τόσο γλυκεία, όστε, στο τέλος ο κόμης δέχτηκε με προτάσεις της Σαρκινής Σουλτανουπούλαs. Έδραπέτευσαν πραγματικώς μαζί, δέν τους άνεκάμψαν, δέν τους έπιασαν κ' έβρισαν σόα και άσφαλειs στη Ρώμη.

Μόλις πάτησε το πόδι του στη Ρώμη ο κόμης Γκλάιχεν έσπευσε ν' άναγγείλη στον Πάπα τα γεγόμενα. Η προς την Σουλτανουπούλαν δουθείσια ύπόσχεσις του δέν ήτο γρά ; Η έκκλησία μπορούσε ν' άδίκηση έκεινην, ή όποια χάρις στο γόητρο της άγάπης έδέχετο να γίνη Χριστιανή και ήσυχος έν μιή ήμέρα το βάπτισμα και τον γάμο ;

Ο Πάπας σέφτηκε το πράγμα και τέλος έπήρε την άπόφασί του. Έπέτρεψε στον κόμητα να νυμφευθῆ έκ νέου χωρίς να διαλύση τον πρώτον του γάμον και να έχη εις το έξῆs δύο νόμιμες γυναίκες ! Έτσι ο νέος αυτόs τελεσθή άμέσως και ο ίππότηs μετά της νεωφύτιστον δέμας συζύγου έναγώνισαν στη Θουριγγία.

Τον έβρασίανειν δρας ακόμη μία σκέψις : Πώς θά τον δεχόταν ή γερμανική σύζυγός του, ή έπει στον χρόνον εν δανείρις και προσευχαιs άνομήνουσα αυτόν, όταν δέν τον έβλεπε να γυρίζει διπλοπαυδημένος ; Στην Σαρκινην Σουλτανουπούλα, την συνήθισμένη στην πολυγαμία, το γεγονός αυτό έφαινετο άπλοστόμη. Θάκανε όμως την ίδια έντύπωση και στην πιστήν χριστιανήν, την περιποθῆ τευτοίδη, την κόρησαν από Γκλάιχεν ; Ο κόμης άρχιθεις στην Θουριγγία άφησε την Σουλτανουπούλα στο δρόμο, μέρως στον πύργο του, άνέβηκε μόνος έπάνω μ' έρριφθη στην άγκυλιά της γυναίκας του, κερπίσσης Γκλάιχεν. Μετά τās πρώτες δέ διαχόσεις της χαράs διηγήθησε σ' αυτήν τās περιπετειάς του, την οίχμησίαν του, τον τρόπον που δέν όποιο έλευθερώθηκε από της κόρης του Σουλτάνου. Προσέθετε δέ ότι ένγένετο αυτή χριστιανή και σύζυγός του τη συγκαταθείσι του Πάπα.

Η κόρησ, άφού τ' έσκονε όλα αυτά με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, διεκήρυξε δει εκείνη στην όποια ώφειλε την έπανάδοτον του συζύγου της, ειχεν έκ' αυτου δικαιώματα ίσα προς τα ίδια της και έσπευσε εις προκύπντην της. Η δυο γυναίκες οίχησαν με φιλιή ή μά στην άγκυλιά της άλλης. Ο τόπος που συναντήθηκαν ονομάσθη από τότε «Κοιλάs της χαράs».

Το τριπλόου αυτό άντρόγωνο έζησε επί μακρόν ευτυχισμένο, χωρίς ή παραμικρά γκρίνια, δυσσέσσια, ή άνιχνίλια να σμάχη δέν άνέφελο ούρανον του. Μέχρι δέ του παροδθάντος αίώνος επεδεικνυον στην Έρφορτήν, εις τούς περιηγητάs, της ευτυχουφροτάτης κλίνην, επί της όποιαs κόμης του Γκλάιχεν κατεκλιμένο μεταξυ των δυο αυτου γυναικών, ως έκινόνζεται και έν τῷ άναγλύφῳ του ναού της Παναγίας !

ΤΑ ΕΣΠΗΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Άκούς εκεί να πῆs να δανειστῆs χρημάτα από ένα τιποτένιο ;

— Φίλε μου, όταν έχης ανάγκη χρημάτων καλλίτερα να πηγαίνης σ' ένα τιποτένιο που σου δίνει, παρά σ' ένα κιδως πρέπει άνθρωπο που δέν σου δίνει.

Τὸ Χριστουγεννιάτικο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ!!! Τέσσαρες σελίδες επί πλέον, τριχρόμοιο έξώφυλλο, μεγάλη έσοτερική έγχαρμιος είκων, ύλη έπίκαιρος, διηγήματα χριστουγεννιάτικα, χριστουγεννιάτικα ήθη και έθιμα, ανέκδοτα, περιέργα, άστεία, ιστορίες του 21, ποιήματα, παραμύθια, χίλια δυο πράγματα. — Κι' ακόμη αρχίζουν από του φύλλου αυτού — ΤΑ ΩΡΙΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ των πολιτικών μας, των λογίων μας, των καθηγητών, των ζωγράφων, των ήθοποιών μας, των γνωστότερων Άδελφών, όπας τα διηγῆθη έκαστος, με φωτογραφίας και σκίτσα. Στο χριστουγεννιάτικο φύλλο άνέκδοτα των κ. κ. Παύλου Κουντουριώτη, Κωστή Παλαμά, Μορίρης Κοτοπούλη, Γ. Καφαντάρη, κ.λ.π. κ.λ.π. ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ !!!